

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

IV. Peculiaribas Dei donis ad maiorem sui abiectioem vtitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

aliquando insultanti sibi Aquilarensi Marchioni, quod suspicionem faceret captata per fictam sanctitatem, & sedis Apostolicæ tot obsequia purpura, responsione alia omiſſa, vultu asperato aſurgens, capiteque aperto cruce se muniens, magna voce Deo votum nuncupavit, non solum minimè captandi, sed ne admittendi quidem vnquam dignitates vllas, nisi culpa lethalis religione adactus, aliud agere integra conscientia non videret.

Quantumlibet tamen abiectè de se Ignatius senserit, seque miris modis contemplerit, plus est mea quidem sententia, tam singularibus atque continuis per annos ab conuersione quinque, & triginta exaggeratum Dei donis, nihil de se singulare sensisse, nulla sui tactum vel tenuissima opinionis magnæ illecebra: nam Christi & Virginis conspectus frequens, alienationes ab corpore diuturnæ, illorum imagines quæcumque possunt à mortali de augustissima Triade cognosci; perspicientia sublimium arcanorum; illaque voluptatum cœlestium, in riuos perennes lacrymarum copia; & coniunctiones animæ cum Deo, quibus ita eliquabatur totus, vt agrè vitam retineret. Hæc, & quæ postea attingam argumenta Ignatio fuere confundendi sui, & erubescendi, quod foret virtutis aded fluxa, & eneruis, vt esset iis tot adminiculis inuisitatis, & fortibus fulcienda, non secus ac ades caducas, & in ruinam pronas arguit fulcerorum multitudo. Hinc illud eius magno quidem sui cum pudore dictum, sed valde seriò, repertum iti mortalium neminem, in quem extrema conuenissent ab sese tam dissita vt erant sua tot peccata cum Dei tot donis, & pœnarum tantarum commerita cum tam multiplici diuinæ misericordiæ vbertate. Quæ persuasio sic illi penitus inhærebat, vt nec illa mentis ab sensibus aberratione, qua sublimè à terra rapiebatur cum anima corpus, aliud de se conciperet, nisi se nihil vsquam despiciabilis esse, ac vilius. Hinc eius etiam illa vox lumine circumfusi, & in aère sublimis, ô Deus! Deus immensum bone! qui me tam sceleratum sustineas. Hinc illa quoties de se loqueretur abiecta epithera; illudque chirographum quod initio literis subicerebat, *Omni boni egens Ignatius*: domi erat nemo ad cuius aspectum, illum suiipsius non puderet. Itaque omnibus miseriorem se credere, sanctitatis partes notare in omnibus, quarum in se nullam aduerteret; optare sibi obstrui fontes illos deliciarum æternarum, quibus assiduè diffuebat; cupere dum in viuis foret neminem sui meminisse, nisi tanquam reiectitij, & aspernabilis; post mortem vero insepultum cadauer in simo putrescere, aut esca fieri canibus: ac de bonis quidem supra modum humanum sibi cœlitus affusis, loqui poterat, absque vllò metu inanis auræ sibi affaturæ; illa enim sibi velut carioso infertis ligno contemplabatur margaritas, honestantis liberalitati non suis meritis debitas, vt cui præter ignes nihil deberetur; haud tamen de se nisi admodum parcè, vtilitatisque alienæ studio compulsus, quicquam efferebat quod sibi honori verti posset. Petiit à Deo ne se miraculis conspicuum faceret, quibus solet vulgo prærogatiua sanctimoniam deferri. Præ-

IV.

*Peculiaribus
Dei donis ad
maiores sui
abiectiorem
vritur.*

diſtiones futurorum, licet ſibi copioſè oſtenſas, pauciſſimas edidit, vel ad erigendam ſuorum fiduciam, vel Deo per illas auctoritatem ordini iam conciliante, cuius illum deſtinauerat parentem; ad hæc illi honorem exhibere, idem fuit vt eum pudore ſuffundere; tam certum enim animo tenebat, ſibi præter lugenda nihil ineſſe, vt intelligere non poſſet, vnde nam de ſe laudis materia cuiquam ſuppeteret. Fama erat inter nos tutelarem illi eſſe Archangelum; vnde illa ortum duxerit, incompertum. Illud ſcio poſt Sancti obitum, Mutinæ in arreptitia, dum S. Ignatii inuocatione vtgetur dæmon ad purgandam habitationem, cogique ſe ad fugam fateretur, cuſtodem Ignatii nominatſe Magni Archangeli titulo. Lainius vero teneræ illius erga ſe beneuolentiæ ſecurus, cum ex eo quandoque ſiſenter quaſiſſet, de illa erga ſe Archangeli tutela quid eſſet? non aliud tulit ab eo reſponſum, niſi quod perinde erubiſſe illum ait, vt virgo ſolitaria, & oculos fugiens ad inopinatum ignoti, & extranei hominis ingreſſum. Sed egit aſperius cum quodam ex fratribus, qui inter colloquendum cum alio vocarat Ignatium magnoperè ſanctum, qualem ipſe reuera ſentiebat. Hoc vbi cognouit ſanctus Pater, grauiffimè illum increpuit, quod dedecoraſſet ſanctitatem, attribuendo illam ſibi homini peccatori, & eam verbi contumelia læſiſſet; iuſſit vero in pœnam extra triclinium per dies quindecim cibum in loco ſordidiſſimo ſumere. Verum Patri Iacobo Equiæ, affinis huic ſermo, fortassis vita ipſa ſtetit, confeſſiones Ignatii audire ſolitus, conſciūſque illius mirabilium arcanorum, niſi cum quadam laudis hyperbole de iis loqui non norat; cuius pœnam erroris luere præcedenti libro hunc vidimus: imperare tamen ſibi non poterat, quin modos ſibi nihilominus quosdam effingeret, quibus ſibi putabat licere eorum aliqua præbere indicia quæ vetabatur explicatius aperire: palam enim optabat, orabatque, paucas horas ſuperſtes Ignatio viuere, per quas ſolutus ſilentio quod quamdiu iſ in viuus maneret, iuſſus illi fuerat ſeruare, poſſet ea efferre, quibus attonitos faceret audientes. Refert autem Oliuerius Manareus, tunc à patribus pro certo habitum, hoc Equiæ votum de producenda tantisper eo ſine vita, cauſam fuiſſe illius decurtandæ, & S. Ignatium humilitati ſuæ conſulentem impetraſſe, vt eſſet potius aliquot diebus ſuo confeſſario poſthumus, omniſque cum Equiæ eorum memoria interiret, ex quibus poterat etiam poſt mortem Ignatius, ſanctitatis opinionem incurtere.

V.

Reliquum eſt de hac viri ſancti abiectione excellenti, quo nec dici poſſe in hoc genere arbitror, aut quicquam perfectius, aut cogitari maius, tamenſi forte multorum oculos fugerit, nec leui contuitu valeat deprehendi: virtutem enim quantumuis heroicam, ſi ab ea diſcedat geſtorum mirabilitate, quæ nobili ſpecie aſpectus hominum ſuſpenderit, vix pauci, iique in paucis perſpicaciſſimi ſuo prætio æſtimant; vnde potro ad hoc, poſtremò applicuerim animum, haud erit opinor ingratum legere: B. Magdalenam de Pazziſ Carmelitanam Monialem, crebris cœleſtium exploratiſque viſis dignabatur Deus. Huic ſe virgo mater, Decembris octauo & decimo, anni